

CARTA DOMINICAL

21 DE FEBRER DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

Humanisme cristià actiu V

Hem iniciat el camí quaresmal i nosaltres el podem assumir com aquell itinerari cap a l'esdeveniment central de la humanitat: el triomf de la veritat sobre l'ésser humà, la victòria de l'home nou.

En el camí quaresmal, convé recordar que els grans testimonis de l'humanisme cristià han experimentat dos factors essencials, que es deriven del fet que l'humanisme cristià neix de la fe: un, que l'humanisme cristià, no es pot improvisar, sinó que requereix un camí llarg de constant confrontació o sintonia de la mateixa fe amb la realitat del món; l'altre factor és que, si bé l'humanisme cristià sosté un constant diàleg amb el món, d'una forma o altra, qui el viu de veritat, troba la seva participació en la Creu.

Estem posant el llistó de l'humanisme cristià massa alt? Es dirà que això de l'oració, l'experiència mística, del cristià que està lluitant cada dia en el món, els negocis, el treball, l'economia, no diguem la política, no és possible.

Gràcies a Déu, no falten testimoniatges lluminosos de cristians laics, veritables humanistes i autèntics homes del seu temps, fidels que van creure profundament en Crist, en la raó humana, en la cultura i en la política. No cal anar tan lluny com als segles XV o XVI, per a trobar un sant Thomas More, un Llorenç Valla, un Erasme o un Lluís Vives. No van faltar tampoc "cristians il·lustrats" en els segles XVII al XIX. Recordem que justament a mitjan segle XX, entre les dues grans guerres mundials, va florir un gran nombre de laics que van saber respondre a la crida de reconstruir el món de la cultura i de la política, sobre bases humanistes cristianes. Aquests testimonis avui es troben gairebé silenciats, potser per la seva neta confessionalitat cristiana, potser perquè la seva

categoria humana i de fe denuncien la nostra inoperància i la nostra mediocritat.

Un dels testimoniatges més ignorats és el del diplomàtic suec, que va acabar sent Secretari General de les Nacions Unides, Dag Hammarskjöld. Totalment immers en la lluita diplomàtica i política internacional, llegia els grans místics i s'identificava amb la seva doctrina, com el Mestre Eckhart i sant Joan de la Creu. En una entrevista radiofònica va dir:

"L'explicació de com l'home que viu una vida activa de servei social en harmonia amb si mateix com a membre d'una comunitat espiritual, l'he trobada en els escrits dels grans místics medievals. De la unitat interior trobaren la força per a poder dir 'sí' a cada destí i a cada exigència que la vida els havia reservat en seguir la crida del deure"

Va actuar en política i va sofrir. Estava plenament convençut que la seva missió era posar ponts entre adversaris per a construir la pau. Però alhora deia que necessitava "la unitat interior" per a assumir els difícils reptes que li presentava la realitat del món polític. Aquesta unitat era difícil: l'activitat febril, mantenir viva la fe en Crist i actuar-hi d'acord en el món de les lluites de poder, comporta seriosos obstacles. Hom pot sentir-se dividit, trencat, incoherent, contradictori. Però els místics poden ajudar-nos ensenyant-nos que l'amor a Crist, l'amor rebut de Crist, viscut en profunditat, és la força que ens permet travessar nits tancades i àmplies foscos sense perdre l'esperança.

És la força que salva l'ésser humà.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat